

αυτήν, τὸ βλέμμα τοῦ κόμητος ἦτο σκληρόν, τὰ χεῖλη του ἔτοιμα νὰ προφέρουν λέξεις ὀργῆς καὶ τιμωρίας...

... Ἄλλα θὰ ἠμπορήσει ἀρά γε νὰ βραδίση μέχρι τῆς Βρετάνης; Μόλις εὐρίσκειται ἀκόμη εἰς τὴν Ἀνδεγαβίαν, καὶ ἰδοὺ ὁ χειμῶν ἐφθασε, καὶ ἡ ἀδυναμία του εἶνε τόσο μεγάλη...

Δυστυχημένη Βαλεντίνη Κερκόζ! Ἡ Βρετάνη, ἀλλοίμονον, εἶνε μακρὰν, αἱ δυνάμεις σου ἐξητλήθησαν, καὶ ἴσως πρὸς τὸν θάνατον ἐβάδιες ἕως τώρα!

— Ὠ, πόσα πτερά, ἀνέκραξε, πόσα ἄσπρα πτερά!... Ἔβλεπε οἱ Δραγόνοι τοῦ Κονδὲ καὶ πηγαίνουν νὰ κάμουν ἔφοδον! Σιφουλκῆσατε!... Ἐμπρός! μάργ!...

Καὶ ὁ Βαλεντίνος, κτυπῶν μετὰ τὰς χεῖρας τὸν χρόνον, ἤρχισε νὰ τερετίζῃ τὸ γλυκὺ καὶ μελαγχολικὸν ἐκεῖνο ἄσμα τῆς Βενετίας...

Ἐκεῖ πλησίον εὐρίσκετο μίαν μικρὰ ἀγροτικὴ ἔπαυλις, τόσο καλά κουκουλωμένη ἀπὸ τὸ χιόνι, ὥστε θὰ τὴν ἐξελάμβανε κανεὶς ὡς ἐξόγκωμα τοῦ ἐδάφους...

Ὁ Γιαννιὸς διευθύνεται πρὸς τοὺς σιτοβιλῶνας, καὶ πλησιάζας, ἀκούει τοὺς κοπάνους τῶν ἐργατῶν, οἱ ὅποιοι κτυ-

ποῦν, ἀλωνίζουσι τὸ σιτάρι. Ἴδου ὁ κύριος τοῦ κτήματος, ὁ ὁποῖος παρουσιάζεται, φράττει τὴν θύραν, μετὰ διστότα σκέλη, μετὰ βλέμμα καχύποπτον.

Ὁ Γιαννιός, ἀσκήτης καὶ χιονιζόμενος, παρακαλεῖ ταπεινῶς νὰ τον προσλάβουν ὡς ἐργάτην εἰς τὸ ἀλώνισμα, ὑπόσχεται νὰ ἐργάζεται ὅσον δύο ἐργάται, καὶ δὲν ζητεῖ ἄλλον μισθόν...

— Ἄλλ' ὁ χωρικός, χωρὶς νὰ ποικρίνεται, ξύνει καὶ ματαξύνει τὸ μέτωπόν του, — δεῖγμα βεβαίωτατον δυσπιστίας καὶ ἀμνηχανίας...

— Δὲν θέλω μισθόν! ἐπαναλαμβάνει ὁλοπῆρ ὁ Γιαννιός. Μετὰ ἐν ὁλόκληρον τέταρτον τῆς ὥρας, αἱ λέξεις αὐταί, — ἴσως δὲ καὶ κάποιον ἴχνος οἴκτου, — καταπέθουσι τὸν χωρικόν...

Τοὺς τρεῖς μῆνας τοῦ χειμῶνος, ὁ βαρῶνος Κερκόζ διήλθε κατάκοιτος, ἀδύνατος καὶ σχεδὸν ἀναίσθητος, εἰς τὸν σταυλόν, εἰς τὴν ζέστην τὴν ἀναδιδομένην ἀπὸ τὰ σώματα τῶν ζώων.

Συχνὰ τὸν κατελάμβανε παροξυσμὸς πυρετοῦ καὶ παρελήθει ἄλλ' εἰς τὰ διαλείμματα ἔμενον ἀδρανῆς, ἐξητλημένος, ἀνίκανος νὰ κάμῃ κίνημα, νὰ προσφέρῃ λέξιν.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ κτήματος ἐφαίνοντο ἀγνοοῦσιν τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον μισοπεθαμένον, καὶ μόνον ὁ Γιαννιὸς τὸν ἐπεριποιεῖτο. Ἐπαρουσιάζετο βιαστικός, ἔλεγεν εἰς τὸν Βαλεντίνον ὀλίγα λόγια γλυκά, τὸν ἠνάγκαζε νὰ φάγῃ κάτι τί, καὶ κάποτε ἔφερε, διὰ τὴν στρωμνὴν τοῦ κυρίου του, ἀγκαλιδα νωποῦ ἀχύρου...

Ταλαίπωρε Βαλεντίνη! Ὁ μόνος τοῦ φίλος, ἐκτὸς τοῦ Γιαννιοῦ, κατὰ τὰς μακρὰς αὐτὰς ἡμέρας τῆς βασάνου, ὑπέβλεπε ἕνα μεγάλο βῶδι πυρρόχρουν.

Ἐπὶ ὧρας ὀλοκλήρους, χωρὶς νὰ μεταστρέψῃ τὴν κεφαλὴν, τὸ ἀγαθὸν ζῶον ἐκύτταζε τὸν Βαλεντίνον μετὰ ὑποεὐμενῆς καὶ σκεπτικῆς, ἐν ᾧ εἰς τὰ θαμβὰ του ὄμματα ἐφαίνετο κάποτε ὡς μίαν λάμψιν ἀμυδρὰ ἀδελφικῆς συμπαθείας...

Ἐν ἄνοιξιν, μετὰ τὰ πρῶτα φύλλα, ὁ Βαλεντίνος, ὁ ὁποῖος ἀνέκτησε κάπως τὰς δυνάμεις του, ἀπῆλθεν ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴν ἐκείνην ἔπαυλιν, χωρὶς νὰ τον ἀποχαιρετήσῃ κανεὶς... Καὶ πάλιν ἤρχισεν νὰ σπεύσῃ πρὸς τὴν Βρετάνην, διὰ τῶν ἀπεράντων πεδίων, ὅπου ἐπράσινιζεν ἤδη ὁ νέος σίτος...

νίζων τὸ βῆμά του μετὰ τὸ ἀργὸν βῆμα τοῦ ἀσθενοῦς. Μετὰ πολλοὺς ἀκόμη πόνους καὶ μόχθους, ἀνεγνώρισαν μίαν ἡμέραν, κάτωθεν ἐνδὸς λόφου, τὴν βρετανικὴν χώραν...

Ὁ πύργος του, τὸ χωρίον του, ὁ πατήρ του, τὰ ὅποια τὸσον ἠθέλε, τὸσον ἐπόθει, τὴν ἡμέραν, ὁ Γιαννιός ἀπεφάσισε νὰ ἐξελίξῃ μόνος του διὰ τὸ Κερκόζ... Καὶ ὁ Βαλεντίνος ἔμεινε μόνος, ὑπὸ τὴν βροχὴν ἢ ὅποια κατέπιπτε ραγδαία, μόνος ἐν τῷ μέσῳ τῶν χοίρων...

Μία ἡμέρα, δύο ἡμέραι ἐπέρασαν... Καμμία εἰδήσις ἐκ μέρους τοῦ Γιαννιοῦ, καμμία εἰδήσις ἐκ μέρους οἴου δήποτε! Μπα! ποῖος νὰ εἶνε ὁ ἵππευς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος φαίνεται μακρὰν, τὴν πρωῒαν τῆς τρίτης ἡμέρας;

Πλησιάζει εἶνε ἕνας κοντόχοινος ἀνθρωπος μετὰ μαῦρα, καβαλικευμένος εἰς ἡμίονον φαῖαν καί, παρὰ τοὺς στοιχειώδεις κανόνας τῆς ἵππασίας, στεγαζόμενος ὑπὸ ὀμβρέλλαν κόκκινην... Πλησιάζει ἀκόμη, καὶ ὁ Βαλεντίνος ἀναγνωρίζει τὸν παλαιόν του ἐχθρόν, τὸν κύριον Βάϊλον τοῦ Κερκόζ.

Ὁ Γιαννιὸς ἐβοηθῶσεν εἰς τὴν σποράν, ὥστε τὸ ἄροτρον μέσῳ εἰς τὰ σπάρτα, τὰ σκληρυμένα ἀπὸ τὴν τελευταίαν παγωνιάν.

Ἐνα βράδυ ἐφθασαν εἰς Γκιζοναέκ, πολὺ πλησίον εἰς τὸ Κερκόζ, τόσο πλησίον, ὥστε διέκριναν εἰς τὰ σύννεφα τῆς δύσεως τὸ δρυκόρυπον κωδωνοστάσιον τῆς πατρίδος τῶν καὶ τὰς συστάδας τῶν δένδρων, τὰ ὅποια ἀπέκρυπτον τὸν πύργον... Δὲν εἶπον τῶνομά των, κανεὶς εἰς τὸ Γκιζοναέκ δὲν τοὺς ἀνεγνώρισε...

Ἐμείναν ἐκεῖ, μὴ τολμῶντες νὰ προχωρήσουν βῆμα. Ἄπὸ χριστιανικὴν εὐσπλαγχνίαν, ἕνας πτωχὸς χωρικός τοῖς ἔδωκε νὰ βόσκουν τοὺς χοίρους του, καὶ ὄλην τὴν ἡμέραν ἐκύτταζαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ

Κερκόζ, μὴ γνωρίζοντες τί νὰ κάμουν... Ἡ σωματικὴ ἐξασθένεισις καὶ τὸ αἶσχος εἶχον ὑπονομεύσῃ τόσο τὸν δυστυχῆ Βαλεντίνον, ὥστε ἦτο ἀνίκανος πλέον νὰ συλλάβῃ μίαν ἀπόφασιν...

Μπα! ποῖος νὰ εἶνε ὁ ἵππευς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος φαίνεται μακρὰν, τὴν πρωῒαν τῆς τρίτης ἡμέρας; Πλησιάζει εἶνε ἕνας κοντόχοινος ἀνθρωπος μετὰ μαῦρα, καβαλικευμένος εἰς ἡμίονον φαῖαν καί, παρὰ τοὺς στοιχειώδεις κανόνας τῆς ἵππασίας...

Ὁ Γιαννιὸς ἐβοηθῶσεν εἰς τὴν σποράν, ὥστε τὸ ἄροτρον μέσῳ εἰς τὰ σπάρτα, τὰ σκληρυμένα ἀπὸ τὴν τελευταίαν παγωνιάν. Ἐνα βράδυ ἐφθασαν εἰς Γκιζοναέκ, πολὺ πλησίον εἰς τὸ Κερκόζ...

Ἐμείναν ἐκεῖ, μὴ τολμῶντες νὰ προχωρήσουν βῆμα. Ἄπὸ χριστιανικὴν εὐσπλαγχνίαν, ἕνας πτωχὸς χωρικός τοῖς ἔδωκε νὰ βόσκουν τοὺς χοίρους του...

EIKONES BRABEYΘENTON

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Ν. ΠΡΟΣΤΟΠΟΥΛΟΥ Βραβεύθεισα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ὁραία Καλλιὰ εἰς τὸν 71ον Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. [28ῆ φυλ. 38, σελ. 302.]

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

— Ὁχι, αὐτὸν ποῦ τὸ κατεσκευάσατε ἀπεκρίθη ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Διὰ νὰ οἰκονομήσῃ νότες, δὲν ἔβαλεν εἰς τὸ κιβώτιόν του οὔτε τὰ δ, οὔτε τὰ σ ὁ λ διέσεις! Καὶ ἡ ἐπιφθῶς αὐτῆ, ποῦ ἔπρεπε νὰ παυχθῇ εἰς λ ἂ μείζον:

— Ἄ, μ' αὐτὸ εἶνε ἐγγλημα! ἔδῃλωσε γελῶν ὁ Τζῶν Κόρντ. — Ἀμὲ αὐτοὶ οἱ βάρβαροι, ποῦ δὲν ἐννοοῦν τίποτε, καὶ δὲν διαμαρτύρονται, ὅπως θὰ διεμαρτύρητο κάθε ἕν, προικισμένον μετὰ ἀνθρώπινον αὐτῆ;

— Ὁχι, οἱ Βάγγδοι δὲν ἠσθάνοντο διόλου τὴν φρίκην αὐτῆς τῆς βεβηλώσεως! Ἐδέχοντο ἀγογγύστως τὴν ἐγκληματικὴν ἀντικατάστασιν ἐνδὸς τόνου δι' ἄλλου... Καὶ ἂν δὲν ἐχειροκρότουσιν μετὰς τεραστίως τὴν χεῖρα, — τὴν κρότον θὰ ἔκαμαν! — ἐν τούτοις ἡ στάσις τῶν ἐμαρτύρων τὴν βαυχιόταν ἔκαταν!

— Αὐτὸ μόνον ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, διὰ νὰ τοὺς ὑποθιβάσωμεν ἀδιστακτικῶς εἰς τὴν τάξιν τῶν ζώων! Φαίνεται, ὅτι τὸ ὄργανον δὲν περιεῖχεν ἄλλα τεμάχια ἐκτὸς τοῦ γερμανικοῦ βάλου καὶ τοῦ γαλλικοῦ ἄσματος.

Ὁταν ἡ συναυλία αὐτῆ ἐτελείωσεν, οἱ χοροὶ ἐπανεληφθῆσαν μετὰ διπλάσιαν ζωηρότητα, καὶ τὰ ποτὰ ἔβρεξαν ἐκπέρ ποτε ἀφρονώτερα τοὺς βαρβδικούς λάρυγγας. Ὁ ἥλιος εἶχε κρυθῆ ὀπισθεν τῶν δυτικῶν βουνῶν, καὶ ἦδη ἀνήπτοντο μερικαὶ δάδες μεταξὺ τῶν κλάδων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ φωτισθῇ ἡ πλατεῖα, ὅταν μετὰ τὸ βραχὺ λυκόφως ἠθέλε βυθισθῆ εἰς τὸ σκότος τὸ ἑσπερινόν.

Ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζῶν Κόρντ εἶχον βαρυνθῆ καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν καλύβην των, ὅταν ὁ Λο-Μάϊ ἐπέφερε τὰς λέξεις ταύτας: — Μζέλο Τάλα-Τάλα!

Ἦτο ἀληθές; Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης θὰ ἐξήρχετο νὰ δεχθῆ τὴν λατρείαν τοῦ λαοῦ τῆς; Ὁ ἀόρατος θὰ ἐγένετο τέλος πάντων ὀρατός;... Ὁ Τζῶν Κόρντ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ, περιεργοί, δὲν ἐσκέπτοντο πλέον νὰ φύγωσιν.

Τῶνόντι, κάποια ἀνακίνησις παρετήρηθη μετ' ὀλίγον πρὸς τὸ μέρος τῆς βασι-

λικῆς καλύβης, καὶ ὑπόκωφος ψίθυρος ἀνταπεκρίθη ἐκ μέρους τῆς ὀμηγύρουως. Ἡ θύρα ἠνοιχθη, συνοδεία πολεμιστῶν ἐσχηματίσθη καὶ ὁ ἀρχηγὸς Ράτζη ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς.

Σχεδὸν ἀμέσως παρουσιάσθη ἕνας θρόνος, — παλαιὰ πολυθρόνα, ἢ μᾶλλον διθάνα, σκεπασμένον μετὰ ὑφάσματα καὶ μετὰ φυλλώματα, — τὸν ὅποιον ἐβάσταζαν τέσσαρες Βάγγδοι καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐκάθητο μεγαλοπρεπῶς ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης.

Ἦτο πρόσωπον ἐξήκοντα περίπου ἐτῶν, ἐστεμμένον μετὰ κλάδους, ἔχον λευκὴν κόμην καὶ λευκὴν γενειάδα, σῶμα δὲ ὑπερμέτρως εὐτραφές, ὥστε τὸ βάρος του θὰ ἦτο ἀρκετὰ ἐκπαισθητὸν εἰς τοὺς στιβαροὺς ὄμιους τῶν ὑπηρετῶν του.

Ἡ πομπὴ ἐξελίχθη, διὰ νὰ κάμῃ τὸν γύρον τῆς πλατείας. Τὸ πλῆθος ὑπεκλίνετο ἐδραϊκῶς, σιωπηλόν, ὡς ἐάν το εἶχεν ὑπνωτισθῆ ἢ σεπτῆ παρουσία τοῦ Μζέλο-Τάλα-Τάλα.

Ὁ βασιλεὺς ὅμως ἐφαίνετο πολὺ ἀδιάφορος πρὸς τὰς τιμὰς, τὰς ὁποίας ἐλάμβανε πανταχόθεν, βαβχίως δὲ τὰς εἶχε πλέον συνειθισθῆ... Μόλις κατεδέχεται νὰ σείῃ τὴν κεφαλὴν, εἰς ἐνδειξιν εὐαρεσκείας.

Κανὲν κίνημα δύο ἢ τρεῖς φορὰς μόνον ἤγειρε τὴν χεῖρα καὶ ἐξῆσε τὴν μύτην του, — μεγάλην μύτην, ἐφωδιασμένην μετὰ πελώρια ματογυῖα, — πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ἐδικαιολόγει τὴν ἐπωνυμίαν «Μάξ-Μάξ-Καθρέπτης».

Οἱ δύο φίλοι τὸν ἐκύτταζαν μετὰ μεγάλην προσοχὴν, ὅταν ἐπέρατεν ἐμπροσθέν των.

— Μά... αὐτὸς εἶνε ἄνθρωπος!... ἐβεβαίωσεν ὁ Τζῶν Κόρντ.

— Ἄνθρωπος;... ἠρώτησεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

— Ναι... ἄνθρωπος... καὶ μάλιστ' α... λευκός!

— Λευκός;

Ναι, περὶ τούτου δὲν ἐχώρει ἀμφιβολία: τὸ ἔν, τὸ ὅποιον περιέφερον ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἦτο πολὺ διαφορετικόν ἀπὸ τοὺς Βάγγδους ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἐβασίλευε, πολὺ διαφορετικόν ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς τοῦ Ἄνω Οὐμπάγκην... Ἀδύνατον νὰ ἠπατήσων οἱ δύο φίλοι: ὁ βασιλεὺς τῶν Βάγγδων ἄνθρωπος λευκός, ἐλλεκτικός ἀντιφάσιος τοῦ ἀνθρώπινου γένους!

Καὶ ἡ παρουσία μας δὲν του κάμνει καμμίαν ἐντύπωσιν, εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, δὲν φαίνεται οὔτε κἂν νὰ μας παρετήρησεν! Τί διάβολο! δὲν πιστεύω νὰ ὁμοιάζωμεν τόσον μετὰ τοὺς ἠμιπιθήκους τοῦ Νγκάλα, καὶ ἂν ἐζήσαμεν μετ' ἑαυτῶν τῶν τρεῖς ἐδομάδας, δὲν πιστεύω νὰ ἐγάσαμεν διὰ τοῦτο καὶ τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν!

Καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ φωνάξῃ:

— "ΕΙ... κύριε!... πού είσθε;... κάμετέ μας λοιπόν την τιμήν να μας κυττάξετε!

Την στιγμήν εκείνην, ο Τζών Κορτ τον έδραξεν από τον βραχίονα, και με φωνήν, η οποία εφανέρωνε την υπερτάτην έκπληξιν:

— Τον γνωρίζω!... είπτε.

— Τον γνωρίζεις;

— Ναί!... Είναι ο δόκτωρ Γιοχάουζεν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ΄.

ΠΩΣ ΚΑΤΗΓΗΤΗΣΕΝ Ο ΔΟΚΤΩΡ ΓΙΟΧΑΟΥΖΕΝ!

Ο Τζών Κορτ είχε συναντήσει άλλοτε τον δόκτωρα Γιοχάουζεν εις την Λιμπρεβίλλην. Δέν ήμπορούσε να κάμνη λάθος: ο βασιλεύς του έναερίου εκείνου χωρίου ήτο βεβαίωτατα ο γερμανός ιατρός!

Όσον διά την Ιστορίαν του, τίποτε εύκολώτερον παρά να συνοψισθῆ ἢ ἀρχή της εις ὀλίγας γραμμάς, και κατόπι να αναπλάσθῃ ἐλόκληρος μέχρι τέλους, ἐπὶ τῆ βάσει τῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἀπετέλουν οὕτωςεπειὴ ἀδιάσπαστον ἄλυσιν, ἀπὸ τῆς καλύθης τοῦ δάσους μέχρι τοῦ χωρίου Νγκάλα.

Πρὸ τριῶν ἐτῶν, — ὡς γνωρίζομεν,

— ο Γερμανός αὐτός, ἐπιθυμῶν νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἥκιστα σοβαρὸν και ὅπως-δήποτε ἀποτυχὸν πείραμα τοῦ καθηγῆ τοῦ Γκάρνερ, ἀνεχώρησεν ἐκ Μαλίμπας, με συνοδίαν μαύρον και με ὄλικόν, — σκευή, ἐνδύματα, πολεμοφόδια και τροφίμα. — δι' ἄρκετὰ μακροχρόνιον ἀπουσίαν. Ἦτο γνωστὸν τὶ ἐσκόπευε νὰ κάμῃ, εἰς τὰνατολικά τοῦ Κάμερου. Εἶχε συλλάβῃ τὸ παράδοξον σχέδιον νὰ ἐγκατασταθῆ ἐν τῷ μέσῳ τῶν πιθήκων, διὰ νὰ σπουδάσῃ τὴν γλώσσάν των. Ἀλλὰ πρὸς ποῖον μέρος ἐσκόπευε νὰ διευθυνθῆ, τοῦτο δέν εἶχεν ἐμπιστευθῆ εἰς κανένα, ἐπειδὴ ἦτο ἄρκετὰ ἰδιόρρυθμος ἄνθρωπος, μονομανῆς σχεδόν, και διὰ νὰ εἰπωτεν οὕτω, μισότρελος.

Αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Κάμη και τῶν συντρόφων του, κατὰ τὸ ταξίδιον τῆς ἐπιστροφῆς, ἀπεδείκνυον ἀναμφισβητήτως, ὅτι ὁ ἱατρός εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δάσους, ὅπου ἔρρεε τὸ ποτάμιον, τὸ βαπτισθὲν με τὸν ὄνομα του ὑπὸ τοῦ Μόξ Οὐμπέρ. Ἀφοῦ ἀπέλυσε τὴν ἀκολουθίαν του, κατεσκεύασε ἴμιαν σχεδίαν κ' ἐπεβιβάσθη μεθ' ἑνὸς ἰθαγενοῦς, ὁ ὁποῖος ἔμεινεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του. Ἐπειτα κατέπλευσαν και οἱ

δύο τὸν ποταμὸν μέχρι τοῦ βάλτου, εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ὁποῖου ἰδρῦθη ἡ δικτυωτὴ καλύθῃ, ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν δένδρων τῆς δεξιᾶς ὄχθης.

Ἐδῶ ἐσταματοῦσαν τὰ θετικὰ «ἀεδομένα», τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὰς περιπετείας τοῦ δόκτωρος Γιοχάουζεν. Περὶ τῶν κατόπι συμβάντων, ἀπλᾶς μόνον ὑποθέσεις εἶχον κάμη, ἀλλὰ τώρα αἱ ὑποθέσεις αὐταὶ μετεβάλλοντο εἰς βεβαιότητα.

Ἐνθυμείθε, ὅτι ἐρευνῶν ἐντὸς τοῦ κλωθοῦ, τοῦ κενοῦ τότε, ὁ Κάμη εἶχεν ἀνεύρη μικρὰν μεταλλίην θήκην, ἐγκλείουσαν ἐν σημειωματάριον.

Αἱ σημειώσεις του ἦσαν ὀλίγαι, γραμμαί τινες μόνον με μολυβδοκόνδυλον, κατὰ διαφόρους ἡμερομηνίας γραμμένα, ἀπὸ τῆς 29 Ἰουλίου 1894, μέχρι τῆς 24 Αὐγούστου τοῦ ἰδίου ἔτους.

Ἀπεδεικνύετο λοιπὸν ὅτι ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν εἶχεν ἀποβιβάσθῃ τὴν 29 Ἰουλίου, ὅτι εἶχε περατώσῃ τὰ τῆς ἐγκαταστάσεως τὴν 13 Αὐγούστου, και ὅτι εἶχε κατοικήσῃ ἐντὸς τοῦ κλωθοῦ του μέχρι τῆς 25 τοῦ ἰδίου μηνός, ἦτοι δεκατρεῖς ὀλοκλήρους ἡμέρας.

(*Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1903

Ο Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Από σήμερα μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1903 — Τὰ δῶρα και τὰ Προνόμια τῶν ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἐγγραφομένων. — Καὶ πάλιν εἰς τὸ Λαχεῖον θὰ κερδίσουν ὅλοι. — Οἱ ὄροι τοῦ Ξεσπαθώματος.

Παρατηρήσατε τὸ Δελτίον Ἐγγραφῆς, τὸ ὁποῖον διανέμεται μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου. Ἐπάνω γράφει: ΕΤΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΠΕΜΗΤΟΝ, 1903. Αὐτὸ πλέον τὰ λέγει ὅλα! Μόνον τὸ γεγονός, ὅτι φέτος θὰ ἐορτασθῆ ἡ Εἰκοσιπενταετηρίς, — σπανία, μοναδικὴ ἐορτὴ δι' ἑλληρικὸν περιοδικόν, — προσδίδει εἰς τὸ ἔτος μας 1903 τόσην λάμπιν, τόσον γόητρον, ὥστε εἶνε περιττὸν ὀλωσδιόλου νὰ ἐκταθῶ και νὰ σας εἰπῶ ἀπὸ τώρα τί και τί

ναί! Εἶμι βεβαία, ὅτι και ὅσοι δι' οἰονδήποτε λόγον εἶχαν σκοπὸν νὰ παραιτηθοῦν πλέον, και αὐτοὶ ἀκόμη θὰ μείνουν, μόνον και μόνον διὰ νὰ ἔχουν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ λέγουν: «Ἦμουν κ' ἐγὼ συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως τῷ 1903. ὅταν ἐώρτασε τὴν Εἰκοσιπενταετηρίδα της!»

Λοιπὸν, ἄς ἀφίσωμεν τώρα τὰ λόγια, τὰς προτροπὰς, αἱ ὁποῖαι εἶνε ὀλωσδιόλου περιτταί, και ἄς ἔλθωμεν εἰς τὰ πράγματα:

«Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λαμβάνουν τὴν «Διάπλασιν» και κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος, προσκαλοῦνται νὰ συμπληρώσουν τὸ ἐσώκλειστον Δελτίον Ἐγγραφῆς, (ἐν ἐλλείψει Δελτίου, ἀρκεῖ μία ἐπιστολή), και νὰ μοῦ το ἐπιστρέψουν μετὰ τοῦ ἀντίτιμου τῆς συνδρομῆς, δρ. 7 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν και φρ. χρ. 8 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου τοῦ βραδύτερον.

Αὕτῃ εἶνε ἡ τελευταία προθεσμία, τὴν ὁποῖαν δίδω. Ὅσοι θὰ ἔχουν ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομὴν των ἢ ἐγγράφῃ νέου ἔως τότε, μόνον αὐτοὶ θὰ ποικτήσουν τὰ δῶρα και τὰ προνόμια, τὰ ὁποῖα παρέχω κατ' ἔτος εἰς τοὺς προθυμότερους, ἀνταμειβούσα οὕτω τὴν προθυμίαν και τὸν ζῆλόν των. Εἶνε δὲ ταῦτα:

Α'. ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ: — Ὡς βλέπετε εἰς τὴν σελίδα 392, τὸ Λαχεῖον μένει τὸ αὐτὸ, πλούσιον και γενικὸν ὅπως τὸ προηγούμενον. Δῶρα ἀξίας ἐν ὄλῳ 2,500 δραχμῶν, θὰ διανεμηθοῦν διὰ κλήρου εἰς ὅλους τοὺς ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἐγγρα-

φοσόμενοι. Ὅλοι θὰ κερδίσουν κάτι, ἄλλος μικρὸν και ἄλλος μέγαν, κατὰ τὴν εὐνοίαν τῆς Τύχης. Κανείς δέν θὰ μείνῃ παραπονεμένος. Τοιοῦτον Λαχεῖον — τὸ ἐννοεῖτε, — εἶνε μεγάλη θυσία ἐκ μέρους μου, ἀλλὰ και ἡ μεγάλη ἀγάπη τῶν φίλων μου μοῦ τὴν ἐπιτρέπει και μοῦ τὴν ἐπιβάλλει.

Β'. ΤΟΜΟΙ ΜΕ ΕΚΠΤΩΣΙΝ: — Οἱ μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου ἀνανεοῦντες ἢ ἐγγραφομένοι, ἔχουν τὸ πρόνομιον νὰγοράσουν ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης τόμους τινὰς τῆς Διαπλάσεως και τῆς Βιβλιοθήκης εἰς πολὺ ἡλαττωμένας τιμάς, ὡς ἐξῆς:

1ον. — Ἐξ (6) τόμους τῆς Α' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἦτοι τὸν 5ον, 7ον, 18ον, 19ον, 20ον, 21ον, τιμωμένους φρ. 6, δύνανται μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου νὰ τοὺς ἀγοράσουν, και τοὺς ἐξ ἑμοῦ, ἀντὶ φρ. 4 μόνον, και ταχυδρομικῶς φρ. 4,50.

2ον. — Τρεῖς (3) τόμους τῆς Β' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως», ἦτοι τῶν ἐτῶν 1895, 1897 και 1899, τιμωμένους φρ. 13, δύνανται μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου νὰ τοὺς ἀγοράσουν και τοὺς τρεῖς μαζί ἀντὶ φρ. 7,50 μόνον, και ταχυδρομικῶς φρ. 9.

3ον. — Ὅσοι δὴποτε ἐκ τῶν τόμων τῆς Βιβλιοθήκης τῶν τιμωμένων πρὸς φρ. 3,50 (ἦτοι: Θῦμα τοῦ Φθόνου, Μαρουσία, Νίνα, Πρόας, Πυρσιπόλης, Ὑπὲρ Πατρίδος,) δύνανται νὰ τοὺς ἀγοράσουν μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου ἀντὶ φρ. 2,50 ἕκαστον, (ἕνα; ἢ περισσοτέρους, ἢ ὅλους.)

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Ἡ προθεσμία τοῦ Β' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, ἡ ὁποία ἔληγε τὴν 31 Ὀκτωβρίου, παρατείνεται μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1903, ὥστε ὅλοι οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ἐγγραφοσόμενοι διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Λαχεῖον και θὰ ποικτήσουν τὰνωτέρω προνόμια. Ἐννοεῖται ὅτι τάποκτοῦν αὐτοδικαίως ὅσοι ἐνεγράφησαν ἤδη, διὰ τὸ ἔτος 1903, εἴτε ἀπ' εὐθείας εἴτε διὰ Ξεσπαθώματος, καθὼς και οἱ ἀνανεώσαντες τὴν συνδρομὴν των.

Διὰ τὸν ἴδιον λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον οἱ φίλοι μου θὰ σπεύσουν νὰνανεώσουν, θὰ ἐργασθοῦν βεβαίως και ὑπὲρ τοῦ Ξεσπαθώματος με ζῆλον ἐξαιρετικόν. Τὸ ἔτος τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος πρέπει νὰ μας εὐρῃ με ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσοτέρους συνδρομητάς. Τότε μόνον θὰ γίνῃ ὠραία ἡ ἐορτὴ μας, και με τὸν τρόπον, με τὸν ὁποῖον προπάντων ἐπιθυμοῦμεν νὰ τὴν ἐορτάσωμεν, — δηλαδὴ με τὴν βελτίωσιν και τὴν τελειοποίησιν τοῦ περιοδικοῦ.

Ἀναδημοσιεύω ἐδῶ τοὺς ὄρους τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Ξεσπαθώματος, διὰ νὰ τοὺς ἐνθυμηθοῦν οἱ παλαιοί, και διὰ νὰ τοὺς μάθουν οἱ νέοι, οἱ ἐν τῷ μεταξῷ ἐγγραφέντες, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος.

ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Α'. — Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ταῦτον ἔχει δικαίωμα νὰ λάβῃ μέρος κάθε συνδρομητῆς και συνδρομητρία τῆς Διαπλάσεως, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχη πληρωσῆ τὴν συνδρομὴν ἢ τοῦ διὰ τὸ ἔτος 1903 μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου.

Β'. — Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ταῦτον θὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει και οἱ ἐγγράφαντες ἤδη συνδρομητῆς ἐντὸς τῆς πρώτης προθεσμίας (31 Ὀκτωβρίου) εἴτε διὰ τὸ 1902, εἴτε διὰ τὸ 1903.

Γ'. — Ἐφ' ὅσον ἐγγράφῃ τις νέους συνδρομητάς, δύνανται νὰ στέλλῃ τὰ ὀνόματά των μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς των, ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, χωρὶς νὰνανεμήν τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς προθεσμίας, διότι δέν εἶνε ἀνάγκη νὰ τοὺς στείλῃ ὁλος μαζί.

Δ'. — Τὰ βραβεῖα θὰ ποικνηθοῦν πρὸς τοὺς ἔχοντας ἐγγράφῃ τοὺς περισσοτέρους νέους συνδρομητάς μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1903, κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον:

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Τὸ βραβεῖον ταῦτο θ' ἀπονεμηθῆ πρὸς πάντας, ὅσοι θὰ ἐγγράφουν, εἴτε διὰ μιᾶς εἴτε ἐκ διαλειμμάτων, περισσοτέρους τῶν δέκα νέους συνδρομητάς.

Ὅλων τούτων θὰ δημοσιευθῆ ἐν τῇ Διαπλάσει ἢ εἰκῶν, ἐκ φωτογραφίας τὴν ὁποῖαν θὰ μοῦ στείλῃ ἕκαστος μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ Διαγωνισμοῦ. Μεταξῷ αὐτῶν ὁ ἐγγράφας τοὺς περισσοτέρους, θ' ἀνακηρυχθῆ κορυφαῖος, και ἡ εἰκὼν του θὰ δημοσιευθῆ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συμπλέγματος τῶν ἄλλων, εἰς μεγαλύτερον σχῆμα.

Ἐκτὸς τῆς δημοσίευσως τῶν εἰκόνων των, εἰς τοὺς τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβεῖου θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδοσόμενων, εἴτε ὑπὸ ἄλλου Ἀθηναϊκοῦ Βιβλιοπωλείου — κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος. Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων ταῦτων θὰ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν νέων συνδρομητῶν, τοὺς ὁποῖους θὰ ἐγγράφῃ ἕκαστος. Καὶ ὁ μὲν κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ δύο φράγκα κατὰ συνδρομὴν, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης φρ. 1,50. Π. χ. ὁ ἐγγράφας 15 συνδρομητάς, ἐάν εἶνε κορυφαῖος, θὰ παραγγεῖλῃ βιβλία ἀξίας 30 φράγκων (2X15=30), ἐάν δὲ εἶνε ἐκ τῶν ἄλλων, θὰ παραγγεῖλῃ βιβλία ἀξίας φράγκων 22,50 (1.50X15=22,50).

Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη τῶν βιβλίων τῶν ἐξ ἄλλων βιβλιοπωλείων προερχομένων εἶνε εἰς βάρος τοῦ παραγγέλλοντος. τῶν δὲ ἐκ τοῦ Γραφείου μας εἰς βάρος ἡμῶν.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι θὰ ἐγγράφουν, εἴτε διὰ μιᾶς εἴτε ἐκ διαλειμμάτων, ἀπὸ ἕνα ἕως δέκα νέους συνδρομητάς.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθοῦν και θὰ δημοσιευθῆ ἢ εἰκῶν των, ἐκ φωτογραφίας τὴν ὁποῖαν θὰ μας στείλουν, οἱ εἰκασίπεντε πρῶτοι κατὰ σειράν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν ἐγγράφῃ τοὺς περισσοτέρους συνδρομητάς. Ἐάν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰκαστὸς πέμπτος νὰ ἔχη ἐγγράφῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν συνδρομητῶν με ἕνα ἢ περισσοτέρους ἐκ τῶν ἐπομένων, τότε θὰ δημοσιευθῆ ἢ εἰκῶν και ὄλων τούτων, ὅσοι δὴποτε και ἂν εἶνε.

Καὶ πρὸς τούτους ἐπίσης θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ὅπως και εἰς τοὺς τῆς Πρώτης Τάξεως, με τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι ὁ μὲν ἐγγράφας τοὺς περισσοτέρους συνδρομητάς θὰ ὑπολογίσῃ φρ. 1,50 κατὰ συνδρομὴν, οἱ δὲ ἄλλοι φρ. 1,25.

Ὅλων τῶν ἄλλων θὰ δημοσιευθῶσιν μετ' ἐπαίνου τὰ ὀνόματα, και θὰ λάβουν ὡς δῶρον βιβλία ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μας μόνον ἐκδοσόμενων, ὑπολογίζοντες ἐν φράγκων κατὰ συνδρομὴν.

Υ.Γ. — Αἱ Ἀγγελίαι διὰ τὸ Ξεσπαθῶμα δέν εἶνε και ἀπαραίτητοι. Ἐν τούτοις θὰ στείλω πρὸς ὅλους μόλις ἐτοιμασθοῦν αἱ νέαι Ἀγγελίαι τοῦ 1903.

Τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς τῆς Διαπλάσεως, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ συνοδεῖ ἀπαραιτήτως τὸ Δελτίον τῆς Ἐγγραφῆς, τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν τοῦ Ξεσπαθώματος (διὰ τοὺς Διαγωνιζομένους) καθὼς και τὸ ἀντίτιμον τῶν τόμων (διὰ τοὺς θέλοντας νὰ κάμουν χρῆσιν τοῦ προνομίου), στέλλονται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν κ. Νικὸλ Ἄον Π. Παπαδόπουλον, διευθυντὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, ὁ δὸς Πατησίων 11 Β εἰς Ἀθήνας, εἴτε διὰ ταχυδρομικῆς ἢ τραπεζιτικῆς ἐπιταγῆς, εἴτε διὰ τοκομεριδίων, χρυσῶν νομισμάτων, χαρτονομισμάτων ἐντὸς ἐπιστολῆς συστημένης, κατὰ τὰς ἐπὶ τοῦ Δελτίου ὁδηγίας.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θ.

Ετελείωσεν ή διασκεδάσις τώρα θάρχιση ή εργασία. Αλλά και ή εργασία, όταν γίνεται καλά, είνε τρόπος διασκεδάσεως και μάλιστα ό καλλίτερος.

Τώρα λοιπόν θά ξάνουν τό μαλλί. Η Μάρω έχει επίτηδες γι' αυτή τή δουλειά ένα εργαλείον, σαν δύο μεγάλες βούρτσες που αντί γιά τρίχες, έχουν σύρματα μυτερά. Ανάμεσα εις τὰ δύο αυτά κτένια, — έτσι τὰ λέγουν, κτένια, — βάζουν τό μαλλί λίγο-λίγο, και το ξαίνουν, τό κτενίζουν, τό ανοίγουν και τό κάμνουν σχεδόν τρίχα-τρίχα.

Η Μάρω ξέρει πολύ καλά αυτή τήν εργασία, γιατί προτίτερα έπήγε στη γειτόνισσα και την έμαθε. Ο Γιάννης με τή συνειθισμένη του προθυμία, τήν βοηθεϊ. Στέκεται κοντά της, και της δίδει μαλλί, κάθε που της χρειάζεται. Έτσι εργάζονται και διασκεδάζουν.

Και ή Σερπετή ξαίνει μαλλιά με τὰ νύχια της. Αλλ' αυτή διασκεδάει μόνον, γιατί ή εργασία που κάμνει δέν είνε βέβαια εργασία!

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΩ

ΧΩΡΙΣ ΦΙΛΗΝ

(Τέλος 106 σελ. 378.)

— Διότι είνε καταλυπημένη που θά φύγη. Δέν θέλει να χωρισθή τήν μητέρα της. Εις ό,τι της έλεγα, μου άπαντούσεν: «Έγώ προτιμώ τή μαμά!» Κ' έγώ έσυλλογιζόμουν: «Κρίμα να μὴν εϊμποροῦν αϊ μητέρες να συνοδεύουν τὰ παιδιά των.»

— Ω, Μαρία μου! άνέκραξεν ή κυρία Αγγελουπούλου, απόθεύουσα τήν γραφίδα, τί λαμπράν ιδέαν μου έδωκες με αυτό που είπες! Η κυρία Βαρνά είνε ή γυναίκα που μας χρειάζεται δι' αύριον! Ο σύζυγός της ήτο σιδηροδρομικός υπάλληλος, και αυτή έταξείδευε συχνάκις. Είνε έξυπνη κ' εύσυνειδητη... Αν έδέχετο να μείνη ολίγας ήμέρας εις τήν εξοχήν, να γυρίζη στα χωριά και να επιβλέψη τόν μικρόκοσμόν μας, τί ώρατα που θά ήτο!.. Θά της δώσωμεν καλήν αμοιβήν, και εις τό διάστημα αυτό θά

κερδίση περισσότερα παρά αν έκεντούσε πιλίκια, όπως κάμνει τώρα...

— Όστε υπάρχουν ακόμη χρήματα; ήρώτησεν ή Μαρία, ή οποία είχε πάντοτε κατά νούν τήν ιδέαν της.

— Εύτυχώς υπάρχουν, άπήτησεν ή κυρία Αγγελουπούλου.

— Δέν εϊμποροῦμεν άρά γε να στείλωμεν ακόμη ένα κορίτσι αύριον;... τήν καίμενην τήν Αγγέλαν Βιόνη, που έχει τόσην ανάγκην να υπάγη εις τήν εξοχήν και είνε τόσο χωρα και άδύνατη;

— Αγγέλα Βιόνη... υπάρχει εις τόν κατάλογον!

— Μά όχι, κυρία, είνε ή Κατίνα Βιόνη, ή αδελφή της, δέκα ετών. Η Αγγέλα είνε μικρούλα, τό πολύ πέντε ετών, και είνε τί χαριτωμένη!.. Δέν ξέρετε πως έκλαιγε! θά σας έκαμε λύπη! Ο μπαμπάς μου είπεν, ότι αν άρχοῦν πενήντα δραχμαί δια τὰ έξοδα τής εξοχής, θά τας έδιδεν εύχαρίστως.

— Πενήντα δραχμαί; φθάνουν δια δύο! Μά τί φαντάζεται λοιπόν ό αγα-

πητός σου μπαμπάς; Μήπως νομίζει ότι στέλλομεν τὰ παιδάκια εις τό Μέγα Ξενοδοχείον τής Κηφισιάς ή ότι τὰ τρέφομεν με μπιφτέκια και με γάλους γεμιστούς;... Πενήντα λεπτά τήν ήμέραν δια σαράντα ήμέρας, λογάρισε πόσα κάμνουν...

— Τότε λοιπόν, κυρία, ή υπόθεσις ετελείωσεν... ή Αγγέλα εϊμπορεί να υπάγη... Ω, τί χαρά! τί χαρά!

Η κυρία Παυλίδου, ή οποία κατέφθασε τήν στιγμήν εκείνην, βλέπουσα τήν κόρην της έρυθράν εκ τής συγκινήσεως, με όφθαλμούς λάμποντας, με χείλη μειδιώντα, άνωμολόγησε καθ' έαυτήν ότι ή κυρία Αγγελουπούλου είχε έννοήση καλλίτερα τής τι έλειπεν από τήν Μαρίαν, και έσπευσε να αναγγείλη ότι ανέλαμβανεν αυτή τὰ έξοδα τής Αγγέλας. Αλλά και ή κυρία Αγγελουπούλου κατεγοητεύθη τόσο από τὰ εύγενή αισθήματα τής κόρης, όσον και από τήν γενναίαν προσφοράν τής μητρός.

Τό υπόλοιπον τής ήμέρας εκείνης, καθώς και ή έπομένη, διήλθον με πολλές ασχολίας και με νέας έντυπώσεις δια τήν Μαρίαν. Η διασκεδαστική εκπληξίς τής μικρής Αγγέλας, όταν είδε τόν έαυτόν της εις τόν μεγάλο καθρέπτην ενός καταστήματος «Έτοιμων φορεμάτων» μεταμορφωμένον από κεφαλής μέχρι ποδών ή χαρά της όταν έλαβε μίαν κούκλαν τής Μαρίας ως σύντροφον τάχα δια τό ταξείδι έπειτα ή σιγήν του σταθμού, τὰ τρεχάματα των κορασίων, τὰ όποια ήσαν μάλλον αστισμένα παρά χαρούμενα, μερικά δέ και κλαμμένα ή φαιδρά φλυαρία τής Κατίνας, ή οποία προσεπάθει να ένθαρρύνη τας μικράς της συντρόφους με ύποσχέσεις παντοειδείς τό καμάρι τής Ιουλίας Βαρνά που έδλεπε τα άλλα κοράσια να περιστοιχίζουν τήν μητέρα της, ή όποια μόλις έπρόφθινε να παντα είς όλας τας έρωτήσεις, δένουσα όλον έν κορδόνια ύποδημάτων, στερεώνουσα μικρά δέματα, συσκευάζουσα καλάθια άδεξίως κλεισμένα τέλος τό τελευταίον βλέμμα εις τό βαγόνι: ή Αγγέλα ένθρονισμένη επί των γονάτων τής κυρίας Βαρνά, και ή Κατίνα όρθία επί του έδωλίου, κατασκευάζουσα με τό μανδηλί της ένα ποτικάκι, δια να διασκεδάση όλον τό σμήνος...

Από τας ώρας αυτὰς έντυπώσεις, ή Μαρία ήντηλσεν έκτακτον ζήλον δια τήν συνεργασίαν της μετά τής κυρίας Αγγελουπούλου. Ο πατέρας της, ό όποιος ένδιεφέρετο πολύ δια τήν νέαν αυτόν εξέλιξιν τής κόρης του, τής έχάρισεν έν χαρτοφυλάκιον, άντάξιον των καθηκόντων τής γραμματέως, και τίποτε δέν τον διεσκέδαζε περισσότερο, παρά να βλέψη με τί σοβαρύν ύφος ενέκλειε

τό κοράσιον εις τήν κομψήν δερματινήν θήκην τὰ τυποχαρτά της, τό διαφανές της και τας επιστολάς, τας έρχομένας εκ των χωρίων, τας όποιας έπερνεν εις τό σπίτι δια να τας αναγινώττη εις τούς γονείς της. Αυτή ήνοιγε πάντοτε τό ταχυδρομειον και αυτή άνεγίνωσκε τας επιστολάς εις έπήκοον τής γηραιάς της φίλης, — ή όποια δέν έπρεπε να κουράζη πολύ τήν όρασίν της, — ούτως ώστε γρήγορα ή Μαρία ήρχισε να ένδιαφέρεται και δι' άλλας, εκτός των ιδιαίτέρων προστατευόμενων της. Η λαμπρά της μνήμη τή επέτρεψε πολλάκις να υπενθυμίση μερικάς λεπτομερείας εις τήν πολυάσχολον Πρόεδρον, ή όποια δέν ήτο δυνατόν να τα ένθυμηται όλα. Είχε γίνη πλέον ή καλή φίλη και ή πολύτιμος βοηθός τής κυρίας Αγγελουπούλου.

Είνε περιττόν να είπωμεν, ότι περισσότερο των άλλων κορασίων, ένδιεφέρον τήν Μαρίαν ή Κατίνα και ή Αγγέλα. Φαντασθήτε λοιπόν τήν χαράν της, όταν μίαν ήμέραν έλαβον επιστόλην, ό γραφικός χαρακτήρ τής όποιας τής υπενθύμισε τό δημοτικόν Σχολείον: ήτο επιστολή τής Κατίνας Βιόνη:

«Αγαπητή μου ευεργέτρια,

«Τρεις φορές έως τώρα έγραψα εις τήν αγαπητήν μου μητέρα και της είπα ένα σωρό πράγματα για σάς, αλλά ή κυρά Αλεξάνδρα μου λέγει ότι πρέπει να γράψω και εις σάς και εύθειαν. Λοιπόν σάς λέγω ότι είμεθα πολύ εύχαριστημένοι εδώ. Η Αγγέλα φοβάται τας άγελάδες και τας γίδες, γιατί έχουν κέρατα, και προτιμώ τας κότες και τὰ κοτόπουλα, και πάντοτε αυτή τοίς ρίπτει τό κριθάρι. Σας λέγω ακόμη ότι ή Αγγέλα είνε πολύ φρόνιμη και δέν κλαίγει πια όταν πρόκειται να φάγη, όπως έκλαιγε στο σπίτι μας, που δέν είχε όρεξι καθόλου. Απαντήσας μάλιστα τρώγει άπ' όλα, και προχθές στο τραπέζι είπε: «Έγώ έφαγα μόνον δύο φρέτες τυρί φρέσκο» δέν θέλω να φάγη ή Κατίνα τρεις.» Και άμα είδε ότι έγώ έτρωγα και τήν τρίτην άρχισε να κλαίη, διότι δέν είχε πλέον όρεξι να κάμη και αυτή τό ίδιο.

«Τίποτε άλλο δέν έχω να σας διηγηθώ σάς εύχαριστώ πολύ πολύ, διόσα εκάματε για μ'ας, και μένω αγαπητή μου ευεργέτρια.

«Η άφωσιωμένη σας και υπόχρεω»

«KATINA BIONH»

«Αλλ' ή μεγαλειτέρα εύχαρίστησις του θερου εκείνου δια τήν Μαρίαν, υπήρξεν ή επίσκεψις, τήν όποιαν έχαμεν εις τὰ «παιδιά». Επήλθε κάποια διαφωνία μεταξύ ενός χωρικού, ό όποιος είχε να μου γράψη ή φιλάτη του Κόρη των Αλπεων! Βέβαια δέν δικαιολογείται εύκολα τόσο μακρά σιωπή, αλλ' ή Διάπλασις τήν

βλεπεν. Ο κύριος Παυλίδης, ό όποιος παρηκολούθει μετά στοργής τό φιλανθρωπικόν έργον, προσεφέρθη να μεταβή αυτοπροσώτως και να κανονίση αυτς τήν διαφοράν. Η κυρία Αγγελουπούλου έδέχθη μετά χαράς κ' εύγνωμοσύνης, άπεφασίσθη δέ να συνοδεύση τόν διαιτητήν και ή Μαρία. Αλλως τε έκαμεν τόσην ζεστήν εις τας Αθήνας εκείνας τας ήμέρας, ώστε μία μικρά διαμονή εις τήν εξοχήν δέν θά ήτο περιττή.

Η έκδρομή διήρκεσε μίαν εβδομάδα. Καθησύχασαν τόν χωρικόν με καλά λόγια και του έπλήρωσαν τας ζήμιας, τας όποιας του είχε κόμη ένα κορίτσι πολύ ζωηρόν έπεσκεψήσαν όλα τὰ παιδιά τὰ προστατευόμενα υπό τής Επιτροπής, εις όλα τὰ περίε χωριά και εις όλα τὰ κτήματα, έπέστρεψαν δέ εις τας Αθήνας εϊπερ ποτε πεπεισμένοι περι τής χρησιμότητος του έργου.

Αργότερα, όταν τὰ γρήματα ήρχισαν να διγιστεύουν, ή κυρία Αγγελουπούλου παρεκάλεσε τας μικράς δεσποινίδας να πραγματοποιήσουν τὰ σχεδιά των, αναμειχθείσα δέ μετ' αυτών και ή Μαρία, έλαβεν άφορμήν να κάμη λαμπράς γνωριμίας. Και εις τήν Παιδικήν Έορτήν, ή όποια έγινε τότε εις τό Ζάππειον, άνεδείξεν όλον της τόν ζήλον και όλην της τήν δραστηριότητα.

Εκτοτε ή Μαρία δέν ήσθάνθη πληξιν: ή καρδιά της και ό νοῦς της είχαν πάντοτε ένασκόλησιν, ή όποια δέν τη επέτρεπε να μελαγχολήσῃ, εύρηγετούσα δέ τούς άλλους εύρηγετούσε συγχρόνως και τόν έαυτόν της.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ο Διευθυντής τής Διαπλάσεως εύχαριστεί από καρδίας όσους τόν συνεχάρσαν επί τή όνομαστική του έορτή, είτε δι' επίσκεψεως, είτε δι' επιστολών, δια ποιημάτων, δια τηλεγραφημάτων, δια καρτών και δι' επισκεπητήρων. Αδυνατώ να τους αναφέρω εδώ, διότι τὰ όνόματά των θά κατελάμβανον όλον τόν χώρο τής Αλληλογραφίας.

ΟΙΟΙ έχασατε τας αποδείξεις σας και δέν ένθυμείσθε πλέον τόν αριθμόν σας, δια να ίδῃτε τί έκερδίσατε εις τό Λαχείον, σάς παρακαλώ να έχετε ολίγη υπομονή. Σήμερ' αύριον θά λάβετε τό δώρόν σας και θά το μάθετε (έναν δέν το έλάβατε έως τώρα.) Εν τούτοις συγχάιρω τούς κερδίσαντας τούς πρώτους αριθμούς, και ιδιαίτέρως τήν Έκάτην, ή όποια εκέρδισε τόν πρώτον. Ας μου στείλη λοιπόν ολίγη σοκολάταν, να την μοιράσω εις όσους έκοπίασαν να μαντεύσουν τόνόμα της. Τήν μισήν θά την στείλω εις τήν Άδραν τής Κερκίρας, ή όποια εύρε τρία διάφορα όνόματα — αλλ' άπέτυχε και εις τὰ τρία.

Δύο χρόνια, μάλιστα, δύο όλόκληρα χρόνια είχε να μου γράψη ή φιλάτη του Κόρη των Αλπεων! Βέβαια δέν δικαιολογείται εύκολα τόσο μακρά σιωπή, αλλ' ή Διάπλασις τήν

συγχωρεί προθύμως, άφού μάλιστα έχη τήν ύπόθεσιν ότι του λοιπού ή Κόρη των Αλπεων θά είνε τακτική.

Φίλε I. X. A. ούδέποτε δημοσιεύω έργα συνδρομητών μου. Περί τούτου άλλως τε εϊμπορεί να σε πληροφορήσῃ και ό Όδηγός.

Και ό Αγγελος τής Αγάπης έκαμε να μου γράψη τρεις εβδομάδας εκ αιτίας των εκλογών! ήρσις που μου έγινε τώρα και κομμάτάρχη. Αλλ' έ χαίρεται τόν τενεκεδένιον Μεγαλόσταυρον, που του έστειλεν ό Αριστέης... Βλέπετε λοιπόν, Ζημιόγατα, ότι είχα δικαίον, και ότι σ' είχες άδικον να είσαι θυρωμένη; Ίδου που άνεκάλυψες ότι αϊ επιστολάι σου κατεκρατήθησαν. Μά ήτο δυνατόν να ας λάβω και να μή σου άπαντήσω; Τί έπήγες να πάθῃς, Γιαμισιμισίσις! φαντάσου, ότι προχθές, κατά λάθος του υπάλληλου μου και δια τήν όμοιότητα του όνόματος, παρέλίγον να δώσω εις άλλους φίλους μου τὰ ιδικά σου Μ. Μυστικά! Εύτυχώς, τό λάθος άνεκαλύθη εγκαίρως, είδειμή... θά είχαμεν άλλην ψευδώνυμον.

Από τας ολίγας, τας ολίγιστας επιστολάς, που είχα τόπον και καιρόν να εξετάσω αυτην τήν εβδομάδα, ίδου ποίον μου γράφουν υπό τού Σήματος: ό Πίθηκος του Βορτέου, ό Καρδινάλιος Ρισελιέ, ό Οβελίσκος τής Κλεοπάτρας, τό Μολών Λαβέ, τό Θεσσαλικόν Άνθος τό Αϊ Λάιφ των Πατησίων, Τελοειπόντων όλοι θέλουν τό Σήμα, και... φωνή λαού φωνή Θεού. Θά γίνη!

Εγγραίνουσα τὰ ψευδώνυμα των, δέχομαι μετά χαράς εις τήν Αλληλογραφίαν μου και εις τούς Διαγωνισμούς μου τούς νέους μου φίλους: Άνθος τής Αλόης (Μ. Σ. εύχαρίστως σου δίδο τό ψευδώνυμον, τό όποιον είχε και ή μαμά σου, όταν ήτο συνδρομητήριά μου φίλησέ μου τὰ αδελφάκια) και Ριο-ντε-λά-Πλάτα (Κ. Π. αυτό βέβαια δέν το έχει κανείς!)

Ασπασμοί, Πληροφορία: τό Κεντρό συγχάιρει τόν Αρχικαλαμπούριστην δια τήν έξυπνην πληροφορίαν του 42ου φύλλου, τήν όποιαν θά λάβῃ υπ' όψει του, και εύχαριστεί όλους τούς συγχάρεντας αυτό — τό Αϊ-Λάιφ των Πατησίων άσπάζεται τόν Αειδίον — ό Βερίγγειος Πορθμός χαίρετά τό Μή μου Απτου και τό έρωτά ως ποτε θά φορη έκείνον τόν κόκκινον σκούφο; (μα ως να παλιωθώ φυσικά!) — τό Θεσσαλικόν Άνθος συγχάιρει τήν Εαυθουαλοῦσαν δια τήν συλλογήν των 400 δελταρίων: αυτός έχει μόνον 350, αλλά περιμένει και άλλα — τό Μολών Λαβέ πληροφορεί τήν Ζουλέταν ότι έμάντευσε τόνόμα της δια τής γραφίδους της αποκαλύψεως, και δι' ανταλλαγής Μ. Μυστικών θά τη τό αποδείξη — ό Οβελίσκος τής Κλεοπάτρας άσπάζεται τόν Βερίγγειον Πορθμόν, Άπολεσθέντα Παράδεισον και Σαμακίη Σημάλαν.

Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή Διάπλασις προς τούς φίλους της: Βερίγγειος Πορθμόν, Αϊ-Λάιφ των Πατησίων (που είχαν να μου γράφουν τόσο καιρόν!) Θεσσαλικόν Άνθος (βεβαίως, συνδρομητάς έχω παντού, όπου υπάρχουν Έλληνες παρόμοιον Παιδικόν Πνεύμα έδημοσιεύθη άλλως;) Αήτητων Έλλήνων (ώραία όσα γράφετε: αλλά δέν εϊμποροῦ να τα πραγματοποιήσω!) Μολών Λαβέ (δέν εξήγησα εις προηγούμενον φύλλον πως εκήλθεν ή βραδύτης;) Καρδινάλιον Ρισελιέ (τό ψευδώνυμον έλεύθερον, αλλά δραχμήν δια τήν άλλαγήν δέν έλήφθη) αϊ πληροφορία σου μένουν, διότι ύποθέτω ότι τας ήθελες με τό νέον ψευδώνυμον.) Φάναρ-Λούλαν (τι γίνονται ή σύγυρες;... έγινες καλά;) Πίθηκον του Βορτέου (όλα έλήφθησαν) Διονυσιάδα Πηγήν (ώραία ή πε-

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Προς τους μέχρι της 15 Ιανουαρίου εγγραφησόμενους δια το έτος 1903

Φυλάξατε τας 'Αποδείξεις σας!

Όλοι οι συνδρομηταί της «Διαπλάσεως», είτε νέοι είτε παλαιοί, των οποίων η συνδρομή διά το είκοστόν πέμπτον αΐτης έτος 1903, θα έχη φθάση εις το Γραφείον μας μέχρι της 15 Ιανουαρίου, θα λάβουν μέρος εις την διανομήν των κάτωθι Δώρων, ή όποια θα γίνη διά Κλήρον.

Τον αύθαρτα αριθμόν της έν τω Μητρώφω τοῦ 1903 εγγραφής θα φέρη και ή απόδειξις πληρωμής, ή διδομένη, είτε στελλομένη ταχυδρομικώς προς έκαστον συνδρομητήν, άμα τή λήψει της συνδρομής του. Όλοι ούτοι οι αριθμοί, των μέχρι της 15 Ιανουαρίου έκδοθησόμενων άποδείξεων πληρωμής της συνδρομής τοῦ 1903, θα τεθούν έντός Κληρωτίδος, θα κληρωθώσι δέ βλοι μέχρι τοῦ τελευταίου, και θα κερδίσων τ' ακόλουθα αντικείμενα κατά σειράν κληρώσεως, ως εξής:

- Ό 1ος. Έν χρυσούν ώρολόγιον της τσέπης, άνδρικόν μόν άν ό λαχνός πέση εις συνδρομητήν, μικρόν δέ γυναικείον άν πέση εις συνδρομητήριαν. 'Αξίας δρ. 100
- Ό 2ος. Μίαν σειράν τόμων Διαπλάσεως έξ αρχής, από τοῦ 1879 μέχρι τοῦ 1902 (έκτός τοῦ έξηνητημένου τόμου τοῦ 1880). 'Αξίας δρ. 87
- Ό 3ος. Μίαν σειράν τόμων της Βιβλιοθήκης της Διαπλάσεως, αποτελουμένην έν 15 διαφόρων βιβλίων. 'Αξίας δρ. 37
- Ό 4ος. Τήν πεντάτομον Ιστορίαν τοῦ Έλλ. Έθνους υπό Κ. Παπαρηγοπούλου, 'Αξ. δρ. 30
- Ό 5ος. Τούς έξής τέσσαρας τόμους των Εικονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ 'Ιουλίου Βέρν: α.) Έίκοσι χιλιάδες λεῦγα: υπό την θάλασσαν, — β.) Ό μεσημβρινός άστήρ, — γ.) Αί Μέλαιναί 'Ινδίαί, — δ.) Ό Σανσέλωρ. 'Αξίας δρ. 26
- Ό 6ος. Τό νέον Έλληνογαλικόν Λεξικόν τοῦ κ. 'Αγγέλου Βλάχου. 'Αξίας δρ. 25
- Ό 7ος. Μίαν συσκευήν γραφείου, ήτοι: μελκνοδοχεΐον, κονδυλοφόρους, πέννες, μολυβδοκόμβωσα, χαρτοκοπτήρα κλπ. 'Αξίας δρ. 25
- Ό 8ος. Τούς έξής τρεις τόμους των εικονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ 'Ιουλίου Βέρν: α.) Ό Δεκαπενταετής Πλοίαρχος, — β.) Ρωθύρος ό κατακτητής, — γ.) Τύχαι 3 ρώσων, και 3 άγγλων. 'Αξίας δρ. 20
- Ό 9ος. Τούς έξής τρεις τόμους των εικονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ 'Ιουλίου Βέρν: α.) Η σχολή των Ροβινσώων, — β.) Ό λαχνός υπ' αριθ. 009, 672 — γ.) Τά πεντακόσια έκατομύρια. 'Αξίας δρ. 18
- Ό 10ος. Έν έξυπνητήριον ώρολόγιον της τραπεζής. 'Αξίας δρ. 15
- Ό 11ος. Τό δίτομον Έλληνικόν Λεξικόν υπό Γιάνναρη. 'Αξίας δρ. 15
- Ό 12ος. Μίαν καλλιτεχνικήν εικόνα τοῦ τοίχου. 'Αξίας δρ. 12
- Οι δεκαοκτώ έπόμενοι (13—30) ανά μίαν έτησίαν συνδρομήν της «Διαπλάσεως» τοῦ μεθεπομένου έτους 1904. Συνδρομαί έν δλω 18 έσωτερικαί ή έξωτερικαί: κατά μέσον όρον. 'Αξίας δρ. 160
- Οι είκοσι έπόμενοι (31—50) ανά δύο τόμους της Β' περιόδου της «Διαπλάσεως» των Παιδων». Τόμοι έν δλω 40 προς 7 δραχμάς. 'Αξίας δρ. 280
- Οι είκοσι έπόμενοι (51—70) ανά πέντε τόμους της «Διαπλάσεως»: έκ των τιμωμένων προς 1 δρ. Τόμοι έν δλω 100. 'Αξίας δρ. 100
- Οι είκοσι έπόμενοι (61—90) ανά έν αντίτυπον τοῦ «'Αγγέλου της 'Αγάπης», μυθιστορηματος: μετά 60 εικόνας, τιμωμένον δρ. 6. Τά είκοσι αντίτυπα όμοῦ. 'Αξίας δρ. 120
- Οι είκοσι έπόμενοι 91—100, ανά έν αντίτυπον τοῦ «Ευρειοπόλου», μυθιστορηματος μετά 24 εικόνας, τιμωμένον δρ. 3,50. Τά είκοσι αντίτυπα όμοῦ. 'Αξίας δρ. 70
- Οι είκοσι έπόμενοι (101—130) ανά έν αντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ Φθόνου», μυθιστορηματος μετά 20 εικόνας, τιμωμένον δρ. 3,50. Τά είκοσι αντίτυπα όμοῦ. 'Αξίας δρ. 70
- Οι είκοσι έπόμενοι (131—150) ανά έν αντίτυπον της «Νίνας», μυθιστορηματος μετά 20 εικόνας, τιμωμένον δρ. 3,50. Τά 20 αντίτυπα όμοῦ. 'Αξίας δρ. 70
- Οι είκοσι έπόμενοι (151—170) ανά έν αντίτυπον «Πρόαντος τοῦ Νικίου» μυθιστορηματος μετά 25 εικόνας, τιμωμένον δρ. 3,50. Τά 20 αντίτυπα όμοῦ. 'Αξίας δρ. 70
- Οι τριακόνα έπόμενοι (171—200) ανά έν αντίτυπον τοῦ «Υπέρ Πατρίδος» μυθιστορηματος: μετά 25 εικονογραφιών, τιμωμένον δρ. 3,50. Τά 30 αντίτυπα όμοῦ. 'Αξίας δρ. 105
- Οι έκατόν έπόμενοι (201—300) ανά έν αντίτυπον της «Μούσης των Παιδων», τιμωμένης δρ. 1,50. Τά 100 αντίτυπα όμοῦ. 'Αξίας δρ. 150
- Οι έκατόν έπόμενοι (301—400) ανά ένα τόμον «Διαπλάσεως», έκ των τιμωμένων δραχμής. Τά 100 αντίτυπα όμοῦ. 'Αξίας δρ. 100
- Οι τριακόσαιο έπόμενοι (401—700) ανά έν αντίτυπον τοῦ «Βιβλίου της Συμπεριφοράς» τιμωμένον δρ. 0,60. Τά 300 αντίτυπα όμοῦ. 'Αξίας δρ. 180
- Οι τριακόσαιο έπόμενοι (701—1000) ανά έν αντίτυπον τοῦ «Φώτη» τιμωμένον δρ. 0,60. Τά 300 αντίτυπα όμοῦ. 'Αξίας δρ. 180
- Οι έπόμενοι χίλιοι και πλέον (1001—2000 και άνω) ανά έν τομίδιον τοῦ «Παιδικού Πνεύματος», τιμωμένον δρ. 0,50. Τά χίλια αντίτυπα όμοῦ. 'Αξίας δρ. 500

Σύνολον αξία: των διά κλήρον διανεμηθησόμενων Δώρων, κατ' ελάχιστον δρον: Δρ. 2,565

ριγραφῆ τοῦ ταξιδίου: ναι, τὸ Κεντρὶ τοῦ βλέπει εἰς τὴν «'Ακρόπολιν» εἶνε τὸ δικὸν μας» **Δοκίμο Ποιητικῆς** ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ἐπιστολὴν καὶ διὰ τὸ χαριτωμένον ποιηματάκι: «οἱ μεθ' ὧν ζητεῖς ἀλληλογραφίαν δὲν εἶνε βλοὶ ἀγόρια, καὶ παρέλειψα τὰ ψευδώνυμα τῶν κοριτσιῶν») **Κωπηλάταια Κύθρου** (εἶδες; ἡ μεγάλη Πληροφορία ἔφαγε τὰς μικράς, ἔπως τὸ μεγάλο φάρι τρώγει τὸ μικρό;) **Ἀργυροχρον Φωνή**, **Χαλδῶν Διάβολοι** ([5Ε] διὰ τὴν ὄρλιαν ἐπιστολήν) **Ἄδ-ρέ μὲ κλ. κλ.**
 Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Νοεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δέχται μέχρι της 25 Ιανουαρίου
 Ὁ χάρης των λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔχῃ γράψῃ τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἐναφίῳ μας εἰς φακέλλους, ἂν ἔσονται περίχρη 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

387. Λεξιγράφος
 Κτηρικὴν ἀνωνομίαν
 Μὲ ἀρχαίαν καὶ πλουσίαν
 Πόλιν ἐάν συνενώσης,
 Σχηματίζης 'εἰς τὸ λεπτὸν
 Ὅν τι μυθολογικόν.

388. Ἀναγραμματισμός.
 Τὴν μητέρα ἐνὸς θεοῦ
 Ἐάν ἀναγραμματίσῃς,
 Ἐγεί: ὄνομα ὕγρου
 Ποῦ 'εἰς τὸ σῶμα θάπαντήσης.

389. Τονόγραφος.
 Ἦτο εἰς ἐκ τῶν Γιγάντων, ἀλλὰ δευτενοισθεῖς,
 Ἐστὴν Παρθένος τῆς Σοφίας ἀπεδόθη παρευθεῖς.

390. Αἶνιγμα.
 Εἶνε πτηνὸν τάρσεικόν
 Καὶ Μάγισσα τὸ θηλυκόν

391. Ἀκανόνιστον.
 * * * * * Νάντικατασταθῶν
 * * * * * οἱ ἀστερισκοὶ
 * * * * * διὰ γραμμάτων
 * * * * * οὕτως, ὥστε νά
 * * * * * ναγιώσκωνται
 * * * * * τὰ ὄνοματά ἐ-
 * * * * * πὶ ποταμῶν.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν τὸνομα θεῶς ἀρχαίας.

392. Εὐρύδην Μίγδλην.
 Διὰ τῆς καταλλήλου ἀναμίξεως τῶν γραμμά-
 των κάτωθι λέξεων, σχηματίσε ἀρχαίον γνω-
 μικόν:

Τοῦτο, χάρις, θυμῆν, πῆ, ὀστᾶ.

393. Κρυπτογραφικόν.
 12345567—348—1629198—α—348—16691
 98—3γδ38347. ('Αρχαίον γνωμικόν)

394. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Κυβόλεξου.
 Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
 κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ
 αὐτοῦ, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις, ἀποτε-
 λούσας κατά σειράν κυβόλεξον:

ἐλαία, ἴδιος, λιμὴν, σχῆμα.
 [Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ
 τῆς συλλογῆς τῆς Δημητράς Ν. Φαρμακίδου.]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις **λεπτά** 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μας
 λέπτα 5 μόνον. Ἐλάχιστος θροσ 10 λέξεις, ἠλιαδὴ καὶ αἱ
 ὀλεγώτεροι τῶν 10 πληρονοῦται ὡς νά ἦσαν 10 λέξεις.]

Ανταλλάσσω Μικρὰ Μυστικά, με ὄνομα, ψευ-
 δώνυμον καὶ διεύθυνσιν ὁμοῦ μέχρι τοῦ
 νέου έτους.— Γεώργιος 'Ιατρίδης, Καρδίτσα.
 (B—79)

Ζητῶ ἀντάλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν μετὰ
 τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ φίλων τῆς Διαπλάσεως.—
 Μολῶν Λαβὲ. (B—80)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ
 δελτάκια.— Γεώργιος Σ. Πολυλάς, μα-
 θητής. Κέρκυρα ('Ελλάς). (B—81)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Ἐσωτερικῶν δραχ. 7.— Ἐξωτερικῶν φρ. χρ. 8
 Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ.— φρ. χρ. 0,15
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὅδοσ Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντσία

Περίοδος Β'—Τόμ. 9ος Ἐν Ἀθήναις, 14 Δεκεμβρίου 1902 Ἐτος 24ος.—Ἀριθ. 50

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Α'. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

1, Τζι-τζι-μπούμ-μπούμ.— 2, Μαρτίδα τοῦ Εὐρίπου.— 3, Χρυσανθεμῆς.— 4, Ἄνθος τοῦ Μαῖου.— 5, Καυκάσιος Ἴπριος.—
 6, Κρητικὸν Κάστανον.— 7, Κόντσε Ραπανάκης.— 8, Γρηγόριος Ν. Ριζόπουλος.— 9, Τυδεὺς (δ κορυφαῖος τοῦ Δ' Διαγωνισμοῦ).—
 10, Χρυσόθρονος Μίθρας.— 11, Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος.— 12, Κουασιμῶδοσ.— 13, Ἐσεντικαμένος Σινωπέυς.— 14, Μ.Θρηδῆτης.—
 15, Κόρη τοῦ Στρυμῶνος.— 16, Θερινὴ Βροχή.— 17, Κελαϊδίστρα.— 18, Ἀντιγόνη.